

Ján Adamus

Najsvätejšia Trojica – v roku B

Jedenásti učenici odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali. Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

Mt 28,16-20

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Na Michalskej ulici v blízkosti Michalskej brány stojí barokový dom, na ktorom je latinský nápis, ktorý okoloidúcim pripomína Ježišove slová: *Každé kráľovstvo vnútorne rozdelené sa rozpadne*. Túto pravdu vyjadrujeme v bežnej reči prísloviem: *V jednote je sila*. Príslovie je veľmi múdre a len potvrdzuje dnešný život. Veď čo dnes dokáže jednotlivec, ktorý sa izoluje od spoločenstva? Veľmi málo, ba skôr-neskôr sám príde na to, že *nie je dobre byť človeku samému* a konštatuje s veľkým Aristotelom: *Človek svojou prirodzenosťou je spoločenský tvor*.

Pýtame sa, prečo je to tak? Odpoveď nachádzame v knihe Genezis: *Nato Boh povedal: Urobme človeka na náš obraz a podľa našej podoby! A stvoril človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril*. Sme teda stvorení na obraz a podobu samotného Boha. Ježiš túto skutočnosť ešte viac rozvíja, keď hovorí, že Boh nie je samotár, ale ho predstavuje ako spoločenstvo troch vzájomne sa milujúcich osôb.

Tu si treba hneď na začiatku uvedomiť, že stojíme pred najväčším tajomstvom nášho náboženstva, ktoré úplne nikdy nepochopíme. Boh stojí pred nami ako tajomstvo, čo si uvedomovali aj starozákonní ľudia a odtiaľ pramenil ich strach a bázeň, ktorú mali pred ním. Prišiel však Ježiš, ktorý povedal, že Boh nie je samotár a čosi nám odkryl z tohto veľkého tajomstva. Predstavuje ho ako spoločenstvo vzájomne sa milujúcich osôb, predstavuje Otca, ktorý miluje svoje stvorenia, seba ako stelesnenú lásku, ktorá je najpresvedčivejšia na kríži a Ducha, ktorého spolu s Otcom dávajú tým, ktorí túžia žiť na Boží obraz a zapojiť sa do života, ktorým žije Boh.

V dnešný deň máme teda možnosť sa spýtať Ježiša: *Pane, prečo si nám poodhalil tajomstvo nášho Boha?* Odpoveď je iba jedna a to: *Keď sme boli stvorení na Boží obraz, na Boží obraz máme aj žiť*. Ako Boží život je spoločenstvom vzájomnej lásky

Otca a Syna v Duchu Svätom, tak aj my, stvorení na Boží obraz, máme prežívať život ako spoločenstvo vzájomne sa milujúcich osôb.

Našou povinnosťou je vytvárať krásne spoločenstvá vzájomne sa milujúcich osôb v rodinách, ale aj v iných komunitách. Manželia žijúci na Boží obraz sa spolu s deťmi milujú úprimnou láskou a v komunitách zasa ľudia pociťujú šťastie z toho, keď môžu zakúsiť úprimnú lásku, čím sú účastní na radosti a láske samého Boha.

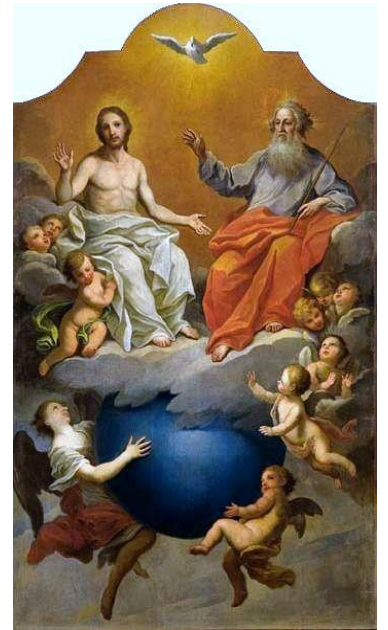
Andrej Rubľov (1360-1430) je asi najväčším maliarom ikon. Jeho najobdivovanejšie dielo je ikona Najsvätejšej Trojice, ktorá visí v Treťjakovskej galérii v Moskve. Tisíce návštevníkov sa pred ňou zastávajú a kochajú sa nad zvláštnym vyobrazením Trojice. Maliar namaľoval troch anjelov, ktorí sedia na jednom tróne, okolo jedného stola, na ktorom je položený jeden kalich. Harmónia farieb a foriem vyjadruje majstrovským spôsobom jednotu v Trojici. Možno niektorých napadne myšlienka: *Ale, čo to má spoločné s tým, o čom sme uvažovali?* To najpodstatnejšie príde až teraz: Rubľov namaľoval obraz nie pre obdivovanie nás, ale pre kláštorný kostol, kde sa mnisi schádzali na modlitby a pobožnosti a medzi nich patril aj on. Obraz bol na hlavnom oltári, takže, keď vstúpili dnu, zahľadeli sa naň. Mali si uvedomiť, že tak ako je v Bohu život troch osôb v jednote a láske, tak je to aj s ľudským životom. Aj my, keďže sme stvorení na Boží obraz, máme žiť život v jednote a láske s ľuďmi, s ktorými prežívame svoj život.

Kiežby každý z nás sa hlboko presvedčil o pravdivosti týchto slov a povedal si: *Som stvorený na Boží obraz, preto na spôsob Božieho života sa budem usilovať žiť aj svoj život. Budem sa usilovať v spoločenstve, v ktorom žijem, vytvoriť spoločenstvo lásky.*

Mnohí si teraz spomenú na tých, s ktorými žijú a ktorí im už toľkokrát ublížili, pričom si povzdychnú: *Ty ani nevieš, aké je strašné a ťažké s nimi žiť... Máte pravdu. Ale aj oni sú stvorení na Boží obraz, lenže ho v sebe zohyždili a pošpinili.*

Máme to byť práve my, ktorí im pomôžu, aby sa opäť zaskvel v pôvodnej kráse. A na to jestvuje iba jeden spôsob - úprimná láska, ktorou budeme všetkých milovať. Aby sme túto ťažkú, často až nadľudskú úlohu zvládli, máme byť už teraz napojení na Boží život, čo nám umožňuje sám Ježiš, ktorý jasne hovorí: *Ja som vinič, vy ste ratolesti. Iba ten, kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša hojné ovocie.*

Spojme sa s Ježišom pri svätej omši, zvlášť v Eucharistii a prosíme o silu, aby sme dokázali jeho život žiť vždy a za každých okolností. A keď budeme na konci svätej omše poslaní v mene lásky Trojediného Boha, usilujme sa túto lásku vnášať do spoločenstiev, ktoré vytvárame.

Na večnom tróne Trojica sa skveje, čo láskou vládne nad srdcami ľudí; nech ti znie pieseň chvály konečnej na veky večné.

Stvoriteľ sveta, Otče dobrotivý, dal si nám život, sme aj tvoje deti; daj, by sme stále podľa viery žili vždy tebe milí.

Večného svetla odblesk, Synu Boží, nazývaš bratmi nás a s nami bývaš, daj, nech sme v tebe ako ratolesti dobrej povesti.

Ty oheň lásky, Tešiteľ Duch Svätý, čo mocným svetlom nežne riadiš svety obnov nám myseľ, srdce k dobru pohni vo svojom ohni.

Trojica nežná, vítaný hosť duše, spoj nás so sebou putom silnej lásky, daj, nech náš život, radost' i spev rastie na večné šťastie. Amen.

KÚSOK PRE MAMY

Ked' sa hanbíš prejavíť svoju vieru

Hriešnica

Začala mu slzami máčať nohy a utierala mu ich svojimi vlasmi, bozkávala mu ich a natierala voňavým olejom"

(Lk 7, 38).

Niekedy sa ostýchame prežehnať na verejnosti alebo sa v istých kruhoch zdráhame spomenúť či brániť katolícku vieru. Keď sa hanbíme za vieru alebo je nám trápne vyjadriť ju, môžeme myslieť na to, ako sa správala táto naša hriešna sestra voči Ježišovi.

Žena z tohto úryvku je známa len ako „hriešnica“, aj keď Jánovo evanjelium ju identifikuje ako Máriu Magdalénu. Prišla do farizejovho domu nie preto, že by ju boli pozvali, ale preto, že túžila odvážne nasledovať Krista. A potom sa pustila do nákladného, láskyplného, a pritom prostého úkonu, ktorým bolo umývanie Ježišových nôh vlastnými slzami. Všimni si, že sa nehanbila, nikomu sa neospravedlňovala, ani sa nebála. Chcela len prejavíť lásku, úctu a túžbu po odpustení.

Nevieme, aký hriech spáchala, a ani nás to netrápi. Sme hriešne rovnako ako ona. Zaujímá nás len jej dojemné a milujúce verejné uctenie si toho, ktorý jej odpustí. Túžime mať odvahu nasledovať jej príklad.

On mu povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou!"
Mt 22, 37

Drahá Mária Magdaléna, tvoje verejné prejavenie úcty Ježišovi pri jeho nohách je pre mňa povzbudením. Prosím, oroduj za mňa, aby som dokázala chváliť Pána bez zábran.

Christine Gibsová „Sväté na zavolanie“

Slávnosť Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi:

Slávnosť, ktorá je prikázaným sviatkom, prežívame vo štvrtok 30. mája.

Sv. omša bude o 18:30 hodine.

Slávnostnú procesiu na oslavu Kristovho Tela a Krvi budeme konať v nedeľu 2. júna.

Preto v nedeľu 2. júna bude iba jedna sv. omša o 10:00 hodine. V jej závere bude procesia ku štyrom

oltárom.

Prosím dievčatá, aby si pripravili lupene kvetov, ktoré budú rozsypať vonku pred Najsvätejšou Sviatosťou.

Prosím ochotných chlapov a ženy, aby pomohli pripraviť vonku 2 oltáre – oproti kostolu a pri farskom úrade.

V sobotu 1. júna bude sv. omša večer o 18:00 hodine už s nedeľnou platnosťou.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 325 – 352.

Birmovanci:

Termín sviatosti birmovania – sobota 28. septembra 2024 o 10:00 hodine.

Stretnutie rodičov birmovancov bude o tri týždne – v nedeľu 16. júna po druhej sv. omši.

Sväté omše po 8. týždni v Cezročnom období (B)

27.V. pondelok

18:00 Za † z rodiny Kralovičovej

28.V. utorok

18:00 Za † Teofila Nagy

29.V. streda

18:00 Za † Jána a Filoménu a syna Jána /s platnosťou na sviatok/

30.V. štvrtok

18:30 Za farníkov

31.V. piatok

18:00 Za † Vojtecha, Justínu a syna Milana

1.VI. sobota

18:00 Za † Ivanu Božikovou (15. výročie smrti) /s nedeľnou platnosťou/

Lektori: Polanská Bažiková

2.VI. 9. Nedeľa v Cezročnom období (B)

10:00 Za † Rudolfa Poláka (1. výročie smrti)

Lektori: Polakovič Šustová

Liturgický kalendár

27.V. pondelok	sv. Augustín z Canterbury, biskup, Lsp
28.V. utorok	sv. Viliam, mních
29.V. streda	sv. Pavol VI., pápež, Lsp
30.V. štvrtok	Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv, slávnosť, prik.sviatok
31.V. piatok	sv. Petronela, panna a mučenica
1.VI. sobota	sv. Justína, mučenika

Slovo na dnes

NAŠA CESTA DO EMÁUZ

„Ak berieme s vierou do rúk Sväté písmo a čítame ho spolu s Cirkvou, vraciame sa do raja, v ktorom sa človek prechádzal spolu s Bohom.“

svätý Ambróz

Ježiš jediný číta a chápe najplnší zmysel Píšem. Preto je v tomto našom hľadaní cestou práve on. Učme sa to od neho, s ním. Čítať písmo, ako ho on čítal. Pochytiť ten rytmus, aký mal pri jeho čítaní napríklad v nazaretskej synagóge: bez chvatu, s eleganciou. Vychádzať zo života ako on a zároveň nadväzovať na Písmo, čiže hýbať sa od života k Písmu a od Písma k životu. Áno, Ježiš pri svojom verejnom účinkovaní opätovne potvrdzoval potrebu častého čítania Písma, ale vždy vo vzťahu k jeho celku. A k sebe.

Korunný svedok

Nielen Starý zákon či cirkevní otcovia a moderné dynamické kresťanské hnutia svedčia o aktuálnosti čítania Písma formou modlitby. Najkrajšie svedectvo o tejto ceste duchovného života nám prináša Lukášovo evanjelium opisom putovania dvoch sklamaných učeníkov, ktorým sa Ježišovou smrťou na kríži zrušil ich životný sen.¹ Prerozprávajme si ho teraz tak po našsky:

Kleopas so svojim spoločníkom (alebo to bola spoločníčka?) kráčali ponorení do svojho smútku a stále dokola si opakovali bolestné okolnosti, ktorými popri Ježišovom umučení prešli aj oni. Boli v šoku z toho, ako sa za posledné dni celá situácia - od slávnostných ovácií pri Ježišovom vstupe do Jeruzalema až po jeho potupnú popravu ako zločincina - zvrtila. Ich vnútro sa zaseklo vplyvom totálneho sklamania a ostali zacyklení myslou i srdcom v posledných udalostiach.

Našťastie nie nezvratné, lebo popri svojej bezradnosti dovolili neznámemu pocestnému, aby sa k nim diskretné priblížil. Mali smútkom preplnenú hlavu, a tak si neuvedomili, že by to mohol byť napríklad aj špeh od veľkňazov, pred ktorými v strachu utekali. Naš neznámy, ktorého meno nám evanjelista prezradil skôr, než v ňom učenci spoznali Ježiša, ako rodený, ba najlepší psychológ sa ich spýtal, o čom debatujú. A oni, bez toho, aby si overili, s kým majú tú česť, vyliali mu zo svojho vnútra všetko, čo ich doslova zgnjavilo. Ba ešte sa na neho aj oborili, že ako to, že o ničom z toho všetkého, čo sa stalo, nevie.

Ježišovi bolo jasné, že bez trochy uvoľnenia z vnútorného zovretia, by zostali hluchí voči všetkému, čo by im povedal. Neverili by nikomu, veď do bolesti preplneného srdca sa toho nič navyše nevmestí. Vďaka jeho empatickému počúvaniu mu dvaja pocestní vyrozprávali svoje sklamané nádeje, ba úprimne sa vyznali aj zo svojej neviery a podcenenia nádejných správ, ktoré počuli od žien. Možno im už bolo aj ľúto, že z Jeruzalema odišli skôr, než sa veci okolo Majstrovho prázdneho hrobu vyjasnili. Ach, tie protichodné emócie! Preto ich Ježiš počúval a počúval. Robil sa, že o ničom nevie, hoci bol to on, ktorý zažil len pred pár hodinami všetko na vlastnej koži a všetci rozprávali len o udalostiach okolo neho. Veď bol hlavnou správou v celej krajine.

Keď Ježiš videl, že sa pri terapeutickú prechádzku s ním v tento príjemný jarný podvečer trochu uvoľnili, otočil reč na nich. Bola to z jeho strany šoková terapia? Vyčistil im totiž žalúdok, lebo na všetko, čo sa v posledných dňoch udialo, napriek viacnásobným upozorneniam, že čo nevidieť bude musieť trpieť, aj objasňovaniu znamení, že on je očakávaný Mesiáš, v kritické chvíli úplne zabudli. A vtedy to prišlo. Ako dobrý otec, matka či učiteľ zároveň, začal spolu s nimi „čítať“ celý Starý zákon, počnúc Mojžišom a všetkými prorokmi, čo o ňom bolo už dávno napísané. Skrátka začal im otvárať Písma, ich zmysel. Prešiel s nimi

všetky texty o budúcom Mesiášovi, čiže o sebe, nanovo, až sa im od údivu otvárali nielen oči, uši, ale aj srdce. Teraz počúvali a počúvali oni...

Keď sa priblížili k svojmu príbytku v Emauzách, pozvali ho k sebe, aby si s nimi zajedol. Veď im s ním bolo tak dobre. Prosili ho: „Zostať s nami!“

Dagmar Kráľová „Skús to Bibliou!“

Mam dávať desiatky ?

Keď sa povie „desiatok“, možno nám zide na um daň, ktorú museli za feudalizmu poddaní odvádzať Cirkvi. Ibaže toto je veľmi oklieštený pohľad. Koncept desiatku je odvodený z myšlienky zvrchovanosti Boha Stvoriteľa. Akt stvorenia robí z Boha vlastníka všetkého. My sme len správcovia. Nie je náhoda, že slovo „Hospodin“ zo **Starého zákona** a slovo „hospodár“ majú v slovenčine spoločný základ. Boh Hospodin sa tu chápe ako dobrý gazda, ktorý udržiava svoje stvorenie ako gazdovstvo, a veriacich povoláva na jeho zodpovedné spravovanie. Ďalším dôležitým slovom je bohatstvo. „Bohatstvo“ veriaceho je nielen výsledkom jeho úsilia a tvrdej práce, ale aj výsledkom Božieho požehnanie.

V **Starom zákone** je desiatok prítomný už u Abraháma, hoci v **Novom zákone** je predmetom debát o jeho záväznosti pre kresťanov. Pre nás katolíkov je v tomto ohľade smerodajný **Katechizmus Katolíckej cirkvi**, ktorý v článku 2043 vysvetľuje posledné z cirkevných prikázaní takto: „Piate prikázanie („Podporovať cirkevné ustanovizne“) ustanovuje, že veriaci sú povinní prispievať, každý podľa svojich možností, na hmotné potreby Cirkvi.“ Všimnime si dôležité slová „podľa svojich možností“. Kresťanská múdrosť hovorí, že štedrosť darcu sa nehodnotí podľa toho, koľko daroval, ale podľa toho, koľko mu zostalo. Kto sa rozhodne prispieť, mal by mať na pamäti, že najdôležitejší je vnútorný postoj dávajúceho. Niektorí ľudia môžu mať tendenciu „kupovať“ si takýmto spôsobom Božiu priazeň. Spomínam si na pieseň, ktorú veriaci spievali pri omšiach v Papue Novej Guinei: **Daj Bohu a Boh ťa požehná**. Toto nie správny prístup. Boha nepodplatíme.

Keď začneme odvádzať príspevok alebo desiatok, treba si uvedomiť, že peniaze sme nadobudli skôr, než z nich môžeme darovať Božie požehnanie teda vždy predchádza odovzdanie desiatku i príspevku. Veriaci si darom nevymáha Božiu priazeň, ale v láske i s radosťou prejavuje vďaka za prejavenu priazeň.

Niektorí kresťania v praktickom živote svoje príspevky alebo desiatky rozdeľujú. Časť ich príjmu skončí v nedeľu v kostolnom zvončeku. A na čo je táto zbierka? Katechizmus Katolíckej cirkvi v článku 1351 hovorí: „Kresťania už od začiatku prinášajú na Eucharistiu spolu s chlebom a vínom aj svoje dary, aby sa podelili | tými, čo sú v núdzi. Tento zvyk konať zbierku (po latinsky collata) je stále aktuálny a inšpiruje sa príkladom Ježiša Krista, ktorý sa stal chudobným, aby nás obohatil.“ Ďalšia časť cirkevného desiatku alebo príspevku môže putovať na iné účely. Keď som slúžil Slovákom v Kanade, počul som o podnikateľoch, ktorí nedávali len desiatok, ale každý rok pridávali čosi navyše, lebo tým chceli vyjadriť Bohu vďačnosť za požehnanie, ktoré dostali. Ak príspevok alebo desiatok nedáme, Boh nás nepotrestá. Ale my tak dáme najavo, ako veľmi sme alebo nie sme Bohu vďační za jeho dobrotu.

Rastislav Kršák „A teraz čo?“II

Na minútku

Najlepšia pizza na svete

V jednej uzučkej uličke je miniatúrna pizzéria so sklenenými dverami a zvončekom, ktorý sa len horko-ťažko rozzvoní. Robia sem tú najlepšiu pizzu na svete.

Tobias išiel okolo výkladu pizzérie cestou z oratória. Nechcelo sa mu ísť domov. Už niekoľko večerov vládlo doma ťaživé ovzdušie. Ocko divoko prežúval, akoby chcel krokety rozmliaždiť, mama mala červené oči a nehovorila nič, päťročná Lucka sa pozerala raz na jedného, raz na druhého pohľadom vyľakaného vtáčatka. Tobias hovoril o všetkom, ale nikto ho nepočúval.

Tak sa pred vývesnou tabuľou pizzérie zastavil a čítal. Prvá pizza v jedálnom lístku niesla názov Harmónia.

Vošiel dnu a bielovlasý starček, ktorý stál pri pulte, povedal: „Dobrý deň!”

„Chcel by som objednať jednu veľkú pizzu Harmónia. Na dnes večer,” riekol Tobias.

„Základné suroviny dodávame my, ale niekoľko dôležitých prísad mi musíš priniesť z domu.”

„Prosím?”

„Vezmi vedierko, naplň ho všetkými dobrými vecami, ktoré nájdeš, a uvidíš...”

Tobias utekal domov. Mama videla, že sa vrátil do kuchyne ako tornádo a onedlho odtiaľ vyšiel s veľkým modrým plastovým vedrom. Tobias jej ho strčil pod nos.

„Mami, prosím ťa, daj do môjho vedra jeden bozk!”

Zmätená a zaskočená mama poslala do vedra jeden bozk. Tobias sa rozbehol ďalej. Začal zbierať všetky pekné veci, ktoré našiel: zelený list, tryskanie fontány, kúsok západu slnka, dva oranžové obláčiky, modlitbu starej mamy, pohľadkanie starého otca, záblesk zeleného zamatu v Luckiných očkách, spomienku na dobrú známku, brechanie psa, pochvalu od ocka (trochu unavenú, ale takmer presvedčivú). Zadychčaný chlapec sa nakoniec vrátil do pizzérie so svojim nezvyčajne ťažkým vedrom.

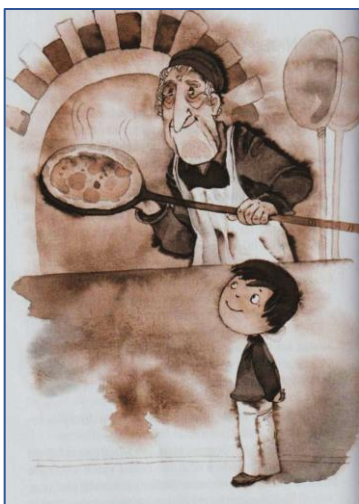
„Urobil si kus dobrej práce,” povedal predavač. „Niečo tu však chýba.”

„Čo?” opýtal sa Tobias.

„Niečo veľmi prosté. Tvoj úsmev.”

Tobias sa sklonil cez okraj vedra a jeho tvár sa objavila vo vode, ktorú doň nabral. Šťastný a spokojný so sebou sa usmial najkrajšie, ako vedel.

Bielovlasý starček vzal vedro a vylial ho na cestu, ktoré pripravil. Obsah rozotrel, vyhladil, ozdobil a pizzu vložil do pece. Malú pizzériu naplnila lahodná vôňa. Tobias bežal domov s veľkou škatuľou a ľudia sa za ním otáčali.

„Mami, nič nevar! Priniesol som pizzu!” kričal odo dverí. „Ale...” mama chcela oponovať, ale vôňa pizze ju naplnila nehou.

„Pizza! To je super!” zaštekotala Lucka a zaťapkala rúčkami. Ocko prišiel k stolu trochu zachmúrený, ale vôňa pizze mu vyčarovala na tvári úsmev. Ak tá pizza tak dobre vonia, jej chuť bude „absolútne úžasná”, ako hovoríeva Lucka. Keď ju jedli, smiali sa, žartovali a otec nakoniec položil mame ruku okolo pliec a povedal: „Videli ste niekedy absolútne nádhernú mamu?”

Tobias nebol nikdy šťastnejší.

Dnes vezmi modré plastové vedro...

Bruro Ferrero „Vždy príde ďalší deň“

Zamyslenia

Útok na Božie srdce

Zjavenie a viera nás nabádajú, aby sme o tajomstve Boha, Otca milosrdenstva, neuvažovali len abstraktne, ale aby sme sa v Kristovom mene a v spojení s ním k tomuto milosrdenstvu utiekali.

Ján Pavol II. SO

Ľudia, ktorí uverili v Božie milosrdenstvo, neprestávajú s veľkou vierou vzývať Božie srdce v prospech všetkých, ktorí toto milosrdenstvo najviac potrebujú. Hovorí o tom krásny príbeh zo života svätej Terézie z Lisieux.

Mala štrnásť rokov, keď v júli 1887 akýsi Pranzini zavraždil v Paríži dve ženy a mladé dievča. Vrah bol odsúdený na trest smrti. Verejnosť vrátane katolíckej tlače sa pohoršovala nad brutálnosťou vraždy a nad Pranziniho drsným a nekajúcim postojom. Všetci ho už, pochopiteľne, videli škvariť sa v pekle.

V tejto situácii Terézia ide „proti prúdu” verejnej mienky a nasadí všetky duchovné páky na jeho záchranu. Neskôr napísala: „Za každú cenu som chcela zabrániť tomu, aby sa dostal do pekla. Na ten cieľ som použila všetky predstaviteľné prostriedky. Cítila som, že sama nezmôžem nič, preto som ponúkla Pánu Bohu všetky nekonečné zásluhy Pána Ježiša, poklady svätej Cirkvi a nakoniec som poprosila Celinu, aby dala odslúžiť svätú omšu na moje úmysly. (...) Túžila som, aby sa všetky stvorenia so mnou spojili a vyprosovali milosť pre vinníka. V hĺbke srdca som cítila, že naše túžby budú vypočuté. Aby som si však dodala odvahu na ďalšiu modlitbu, povedala som Pánu Bohu, že som si úplne istá, že odpustí úbohému nešťastnému Pranzinimu, že tomu budem veriť, **aj keby sa nevypovedal a neprejavil nijakú ľútosť.** Tak som dôverovala v Ježišovo nekonečné milosrdenstvo!” V deň popravy Pranzini vystúpil na tribúnu a chystal sa vložiť hlavu do otvoru gilotíny keď sa akoby pod dojomom náhleho vnuknutia obrátil, uchopil kríž, ktorý mu kňaz podával, a trikrát ho pobozkal. Terézia dodáva: „Potom jeho duša odišla prijať milosrdný rozsudok toho, ktorý vyhlasuje, že v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý koná pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú!”

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku